نگاه

فریدون حسن

دربی آلمان، توپ‌بازی ما!

شنبه شب و چند ساعت بعد از دربی کسالت‌آور پایتخت، دربی بوندس‌لیگا بین بایرن‌مونیخ و دورتموند برگزار شد. یک دربی که با تماشای دقیقه به دقیقه آن می‌شد نشست و حسرت خورد که چرا نزدیک به دو ساعت از زمان خود را صرف تماشای دربی بی‌کیفیت و زیر صفر استقلال و پرسپولیس کردیم.

آنهایی که شنبه شب شاهد برتری ۳ بر ۲ بایرن‌مونیخ برابر دورتموند بودند، ۹۰ دقیقه هیجان را تجربه کردند و متوجه شدند دربی یعنی چه. فهمیدند که دربی، یعنی نبرد هالند و لواندوفسکی تا شنیدن سوت پایان. دربی یعنی اینکه منتظر نباشی تا برای گلزنی برایت پنالتی بگیرند و اگر نگرفتند تمام اشتباهات خود را به گردن اشتباهات داوری بیندازی. دربی آلمان فقط چند ساعت بعد از دربی تهران برگزار شد، اما تفاوت‌های فاحش آن بسیار فراتر از این چند ساعت بود. بازی دورتموند و بایرن‌مونیخ برخلاف توپ بازی استقلال و پرسپولیس سرشار از تکنیک، تاکتیک و برنامه و خلق موقعیت و مهم‌تر از همه «گل» بود، چیزهایی که در دربی تهران حتی سایه‌ای از آن هم دیده نشد.

دربی داریم تا دربی، یک‌جا تا لحظه آخر نمی‌توانی آرام باشی و جای دیگر از همان دقیقه اول حالت دگرگون می‌شود. یک‌جا فوتبال می‌بینی، یک‌جا توپ‌بازی، این تفاوت سال‌هاست که دیده می‌شود و تماشاگر و هوادار فوتبال ایران آن را به خوبی درک می‌کند، اما گویا آقایان مسئول فوتبال و فوتبالیست‌های پرمدعاتر از آنها همراه مربیان‌شان که خود را حرفه‌ای می‌نامند، نمی‌خواهند قبول کنند که نه چند ساعت که فرسنگ‌ها با سطح اول فوتبال دنیا فاصله دارند و بعید است که با این روند حتی به نزدیکی آن هم برسند. شنبه شب دورتموند باخت، اما چهره یک بازنده را نداشت و بایرن دیداری را برد که حتی می‌توانست بازنده آن باشد. اینجا در تهران اما همه باختند، از آبی و قرمز گرفته تا تمام آن هوادارانی که چند ساعت وقت ارزشمند خود را برای دیدن توپ‌بازی تیم فرهاد مجیدی و یحیی گل‌محمدی صرف کردند. راستی خیلی خوب است اگر نگاهی هم به عملکرد مدیران دو باشگاه دورتموند و بایرن‌مونیخ قبل از دربی شنبه شب داشته باشیم تا ببینیم که آیا آنها هم مثل شومن‌هایی چون آجرلو و صدری اینقدر از خود ادا درآورده‌اند یا نه. اینجا که قمپزهای آقایان مدیرعامل توخالی از آب درآمد، اما آنجا حرف نزدند و در عوض تیم‌های‌شان طوری فوتبال بازی کردند که جهان آنها را تحسین کرد.

فوتبال اروپا

حامد قهرمانی

شبی که ژاوی هم با بارسا باخت

کاتالان‌ها با سرعت در مسیر سقوط

به جرئت می‌توان گفت که کمتر هوادار بارسا پیدا می‌شود که این روند نزول و افت فاحش کاتالان‌ها را به یاد داشته باشد. حال بارسلونا حتی با ژاوی هم خوب نیست. بارسا خوب بازی نمی‌کند و ظاهراً هیچ برنامه‌ای هم برای تغییر این روند وجود ندارد. کاتالان‌ها در سراشیبی سقوط قرار گرفته‌اند و با سرعتی باور نکردنی در حال رسیدن به ته دره هستند.

۱۵ هفته از لالیگا پشت سر گذاشته شده و آبی‌واناری‌ها که حتی حالا لباس‌شان هم شباهتی به بارسای بزرگ و شکست‌ناپذیر ندارد و بیشتر به دلقک‌های سیرک می‌ماند با کسب شش برد، پنج مساوی و چهار باخت در رتبه هفتم جدول رده‌بندی قرار دارند. جالب اینکه ۲۳ گل زده‌اند و ۱۷ گل نیز دریافت کرده‌اند تا با تفاضل گل شش یکی از فاجعه‌بارترین نتایج چند دهه اخیر خود را رقم زده باشند. اختلاف ۱۶ امتیازی با صدر جدول هرچند به ظاهر قابل جبران است، اما این موضوع زمانی صدق می‌کند که با یک بارسای سرحال و بابرنامه روبه‌رو باشیم، نه یک تیم از هم پاشیده!

اوضاع در لیگ قهرمانان هم چندان مناسب نیست و کاتالان‌ها باید امیدوار باشند که دیناموکیف در زمین بنفیکا حداقل یک مساوی بگیرد تا آنها به عنوان تیم دوم صعود کنند، والا این بارسا بعید است در آلیانس آره‌نا حریف بایرن‌مونیخ آماده و سرحال شود. تصور می‌شد آمدن ژاوی اوضاع را دگرگون کند، اما بارسا دیگر قدرت بزرگی کردن را ندارد. شکست شنبه شب در نیو کمپ مقابل بتیس بار دیگر این مسئله را ثابت کرد.

نکته مهم آنجاست که بارسا خوب بازی نمی‌کند، یعنی توان خوب بازی کردن را ندارد. این تیم به یک تیم معمولی تبدیل شده که هر حریفی می‌تواند برایش چالش ایجاد کند، حتی در نیوکمپ. بتیس شنبه شب این مسئله را عیان‌تر از قبل به تمام رقبا نشان داد. سبزهای مهمان ۸۰دقیقه مردان ژاوی را آزار دادند و در نهایت نیز به گل رسیدند تا اولین شکست ژاوی رقم بخورد. حالا مرد محبوب بارسا خوب متوجه شده که چه کار سختی در پیش دارد. هرچند معتقد است تیمش مقابل بتیس بیش از حد تنبیه شده است. ژاوی گفت: «این شکستی دردناک در خانه محسوب می‌شود، اما به هر حال فوتبال است. همانطور که مقابل ویارئال سختی زیادی کشیدیم و پیروز شدیم این اتفاق امروز برعکس افتاد. ما باید در نیمه دوم باهوش‌تر عمل می‌کردیم و جلوی برخی اتفاقات را که موجب شکست‌مان شد، می‌گرفتیم.»

سرمربی بارسا با اشاره به اینکه تیمش در این بازی مستحق شکست نبوده است از نگرانی خود در خصوص آینده خبر داد و گفت: «فکر می‌کنم ما مستحق باخت نبودیم. من قطعاً شکست را دوست ندارم و اصلاً مستحق آن نبودیم و البته حالا نگران هستم. ما باید شرایط را درست کنیم و به کار خود ادامه دهیم. نمی‌توانیم اجازه بدهیم که اینگونه گل بخوریم. حیف که امروز نتوانستیم حتی یک امتیاز کسب کنیم، در حالی که در نیمه دوم می‌توانستیم برای پیروزی نیز بجنگیم.»

به جز ژاوی حالا بازیکنان هم متوجه وخامت اوضاع شده‌اند تا جایی که جوردی آلبا به هواداران وعده می‌دهد که در هفته‌های آینده وضعیت بهتر شود. او می‌گوید: «به نظرم ما باید در زمین حریف صبورتر عمل کنیم. چیزهای خوبی در تیم دیده می‌شود، اما واضح است که باید پیشرفت کنیم. ما باید در بازی‌ها برنده شویم و این کاری است که انجام نمی‌دهیم. برنده شدن در بازی خارج از خانه مقابل بایرن دشوار خواهد بود، اما من امیدوار هستم که این اتفاق رخ دهد. ما در حال کسب مفاهیم جدید هستیم. البته شکست امروز یک گام رو به عقب بود. اکنون باید فقط کار کنیم تا بتوانیم در هر بازی پیشرفت داشته باشیم. در ادامه نتایج بهتری نیز حاصل خواهد شد.»

با این اوصاف ژاوی و شاگردانش باید منتظر روزهای سخت آینده باشند، منتظر بازی‌های مهم و تأثیرگذاری که می‌تواند وضعیت آبی‌واناری‌ها را حتی وخیم‌تر از اوضاع کنونی کند. خالی شدن تیم از ستاره‌ها و سیاست‌های غلط مدیریتی باعث شده بارسا در تیره‌ترین روزهای خود قرار داشته باشد. روزهایی که همه امیدوارند شاید تفکرات ژاوی هرنانذز بتواند پایانی بر آنها رقم بزند. باید منتظر ماند و دید که سرانجام بارسا در این فصل سخت به کجا می‌انجامد.

گزارش «جوان» از حال و هوای تماشاگران محدودی که عصر شنبه می‌خواستند دربی را از نزدیک تماشا کنند

به وقت دلتنگی پشت درهای بسته!

گزارش
سعید احمدیان

در حالی اعلام شده بود دربی ۹۷ بدون تماشاگر برگزار می‌شود که برخی هواداران استقلال و پرسپولیس حتی از شهرهای دور، خودشان را به استادیوم رسانده بودند، هوادارانی که می‌گفتند دل‌شان برای تماشای بازی از نزدیک تنگ شده، اما پشت درهای بسته ماندند.

برخلاف دربی‌های قبلی، نه خبری از ازدحام تماشاگران است و نه ترافیک سنگین اطراف استادیوم، انگار نه انگار که تا چند ساعت دیگر قرار است سوت شروع دربی زده شود؛ مهم‌ترین دیدار باشگاهی که خیابان خلوت‌کن و ورزشگاه شلوغ‌کن است. این‌بار هم اما مانند تمام دربی‌های دو سال گذشته به دلیل کرونا، درهای ورزشگاه به روی تماشاگران بسته شده تا دربی ۹۷ هم مانند دربی‌های کرونایی، دربی سکوت باشد. برخلاف امیدواری‌هایی که با توجه به واکسیناسیون گسترده و کاهش آمار ابتلا و حضور تماشاگران در دو بازی استقلال – نساجی در هفته پنجم و پرسپولیس – صنعت نفت در هفته ششم به صورت آزمایشی به وجود آمده بود، در نهایت تصمیم گرفته شد دربی دور رفت لیگ بیست و یکم با سکوهای خالی برگزار شود. با وجود اعلام برگزاری بازی بدون تماشاگر، اما باز هم اطراف در اصلی استادیوم آزادی گروهی از هواداران دو تیم با پیراهن و پرچم‌های قرمز و آبی حضور دارند و امیدوارند که در دقیقه ۹۰ نظر مسئولان عوض شود و آنها بتوانند وارد ورزشگاه شوند!

■ **گفتند با زدن ۲ دوز واکسن راهتان می‌دهند**

منصور یکی از همان تماشاگرانی است که در فاصله دو ساعت مانده به شروع بازی پشت در استادیوم است. او با دو پسرش عرشیا و آریا که پرچم‌های قرمز را در دست دارند از الیگودرز لرستان آمده است: «شب قبل از بازی، ساعت ۱۲ شب با ماشین شخصی راه افتادیم و همراه با دو پسر کوچکم برای تماشای دربی به تهران آمدیم و نزدیک به هفت ساعت در راه بودیم، اما نمی‌گذارند داخل برویم.»

منصور که همراه پسرانش پرسپولیسی است، درباره اینکه چرا با وجود اعلام بازی بدون تماشاگر باز هم این همه راه را آمده است، می‌گوید: «بعضی‌ها گفته بودند که اگر دوز دوم واکسن کرونا را زده باشیم، می‌توانیم وارد ورزشگاه شویم. الان اینجا هستیم، ولی نمی‌گذارند داخل شویم و ما هم مانده‌ایم که ببینیم آخر وقت می‌گذارند به استادیوم برویم یا نه. بازی‌های زیادی از پرسپولیس را از نزدیک تماشا کرده‌ام. آخرین بازی یادم نیست کی بود و این دو، سه سالی که کرونا آمده همه چیز را فراموش کرده‌ام، اما از بچگی به پرسپولیس علاقه داشتم و با برد تیم شوق و ذوق دارم.»

■ **پرسپولیس میزبان بود با تماشاگر بود!**

امیرمحمد و دوستانش هم از کرج آمده‌اند. او می‌گوید همه دربی‌ها را به ورزشگاه می‌آید و در دو سالی که نتوانسته به ورزشگاه بیاید، به او سخت گذشته است: «خیلی سختی کشیدیم، ولی متأسفانه باز هم نمی‌گذارند بازی را از نزدیک تماشا کنیم.»

البته امیرمحمد نظر عجیبی درباره دلیل برگزاری دربی ۹۷ بدون تماشاگر دارد: «سازمان لیگ به خاطر تبلیغات محیطی با استقلال دشمنی دارد و نمی‌گذارند بازی با تماشاگر باشد، اگر پرسپولیس میزبان بود، مطمئن باشید که اجازه می‌دادند.»

البته امیرمحمد در دو سالی که به دلیل کرونا در استادیوم‌ها بسته است، بارها با وجود برگزاری بازی‌ها بدون تماشاگر به ورزشگاه آمده است: «خیلی دلم تنگ شده، در این دو سال بازی باشد، می‌آیم و پشت در ورزشگاه می‌نشینیم، اما راهمان نمی‌دهند.»

■ **گفتم شاید نظرشان در دقیقه ۹۰ عوض شود**

پرویز هم از مریوان استان کردستان آمده است، یک مسیر ۱۰ ساعته را با اتوبوس در راه بوده و به گفته خودش عشق پرسپولیس است: «گفته بودند بازی بدون تماشاگر است، با خودم گفتم شاید یک درصد هم نظرشان عوض شود. عشق پرسپولیس است، اما اجازه نمی‌دهند.»

پرویز پس از سال‌ها این‌بار قصد داشت بازی پرسپولیس را از نزدیک تماشا کند: «خیلی وقت بود که استادیوم نیامده بودم و خیلی دلم تنگ شده بود، داخل ورزشگاه لذت بیشتری دارد. آخرین بازی که در ورزشگاه بودم، مسابقه پرسپولیس – ذوب‌آهن بود که مهدی طارمی اولین گلش را برای پرسپولیس زد و علی دایی هم سرمربی بود.»

■ **کاش به جای ۲ بازی قبلی دربی تماشاگر داشت**

امیر هم با وجود اینکه اعلام کرده بودند بازی بدون تماشاگر برگزار می‌شود با چند نفر از دوستانش از بابل به تهران آمده تا بازی را تماشا کند: «گفته بودند بازی بدون تماشاگر است، اما با بعضی که صحبت کردیم، گفتند تا شب قبل مسابقه، وضعیت حضور تماشاگر ۵۰- ۵۰ بود، این را مأموران یگان ویژه به ما گفتند.»

اولین باری است که امیر تصمیم می‌گیرد یک بازی را از نزدیک تماشا کند، اما کرونا مانع می‌شود: «تا الان نیامده بودم و دفعه اولی بود که می‌خواستم بازی را از نزدیک تماشا کنم و اینجور که پیداست فکر نکنم دیگر در ورزشگاه باز شود. دوست داشتیم دو بازی قبلی که با تماشاگر بود بدون هوادار برگزار می‌شد و دربی با تماشاگر بود. خودشان از شنبه تا چهارشنبه گفتند که می‌خواهیم دربی با حضور ۳۰هزار تماشاگر برگزار شود، چهارشنبه اعلام کردند می‌خواهیم تصمیم بگیریم و پنج‌شنبه می‌گویند تماشاگران حق حضور ندارند.»

■ **با اتوبوس بازیکنان جشن می‌گیریم**

محمد هم از فسا در استان فارس آمده و ۲۴ ساعت در راه بوده است: «دوشنبه آمدیم، نمی‌دانستیم که بدون تماشاگر است و پیش یکی از اقوام هستیم. ماندیم تا پنج‌شنبه که گفتند بازی بدون تماشاگر است، اما باز هم ماندیم و با خودمان گفتیم که اینها تصمیمات‌شان قطعی نیست و باز هم ممکن است تغییر کند. دو سال است که نیامدیم. همه دربی‌ها را هم می‌آیم، برای بازی‌های مهم هم زیاد می‌آیم، چون اینجا اقوام داریم.»

محمد در واکنش به اینکه راه‌شان نمی‌دهند هم می‌گوید: «تا آخر بازی می‌مانیم و با اتوبوس بازیکنان جشن می‌گیریم.»

■ **کار و کاسبی کساد**

علاوه بر معدود هواداران، برخی از دستفروش‌ها هم با پهن کردن پرچم‌ها در کنار خیابان اصلی ورزشگاه حضور دارند که البته می‌گویند برگزاری بازی بدون تماشاگر باعث شده کاسبی‌شان کساد باشد: «مشتری نداریم، دوست داشتیم بازی با تماشاگر باشد، چه کسی از پول بدش می‌آید.»

شهرام یکی از دستفروشان می‌گوید: «کار و کاسبی خوب نیست، دو بازی که با تماشاگر برگزار شد خوب بود. امیدوارم مردم رعایت کنند و کرونا تمام شود تا تماشاگران به ورزشگاه برگردند، چون عشق همه فوتبال است. بدون تماشاگر هم می‌آمدیم، بعضی‌ها که می‌آمدند اینجا بازیکنان را ببینند از ما پرچم هم می‌خریدند.»

وزارت و کمیته کمک نکنند به مشکل برمی‌خوریم

خبر

هزینه‌های بالا، فدراسیون ناشنوایان را با مشکل مواجه کرده است، به طوری که مهران تیشه‌گران هم از اعزام کیفی ناشنوایان به المپیک خبر می‌دهد: «با توجه به سنگین بودن هزینه اعزام تیم‌ها به المپیک سعی کردیم تنها در رشته‌هایی سرمایه‌گذاری کنیم که شانس زیادی برای کسب مدال دارند، به همین دلیل هشت رشته کشتی، دوومیدانی، تکواندو، کاراته، جودو، تیراندازی، فوتبال و والیبال ساحلی جزو رشته‌هایی هستند که به المپیک اعزام می‌شوند. در بخش بانوان هم با توجه به عملکرد چشمگیر در تکواندو، کاراته و تیراندازی اعزام داریم و در دوومیدانی نیز اگر بانوان موفق به کسب حدنصاب رکورد المپیک قبلی شوند اعزام خواهیم داشت، چراکه با توجه به شرایط سخت اقتصادی نگاه ما تنها اعزام کاروان کیفی و مدال‌آور است و کمیت اهمیت ندارد. با وجود این اگر وزارت ورزش و کمیته ملی المپیک حمایت لازم را نداشته باشند، شرایط سختی برای اعزام کاروان به المپیک خواهیم داشت.»

هدفمان ایستادن بر سکوی قهرمانی آسیاست

چهره
شمیم رضوان

تیم ملی کاراته ایران در حالی این روزها خود را برای حضور در رقابت‌های قهرمانی آسیا مهیا می‌کند که شهرام هروی، سرمربی تیم ملی کاراته ایران هدف شاگردانش را ایستادن بر سکوی قهرمانی می‌خواند: «تمرینات خوبی را پشت سر می‌گذاریم و خوشبختانه ملی‌پوشان مشکلی بابت مصدومیت ندارند و همه در شرایط خوبی تمرینات‌شان را پیگیری می‌کنند. البته روحیه بچه‌ها اندکی تحت تأثیر اتفاقات ناشی از کرونا قرار گرفته بود، اما به مرور شرایط‌شان بهتر شد و به لطف خدا در حال حاضر تک‌تک ملی‌پوشان با انگیزه بالا خود را برای حضور در رقابت‌های آسیایی آماده می‌کنند. کاراته ایران طی سال‌های اخیر بارها خود را در میادین جهانی نشان داده و برای کشور و ورزش ایران افتخارآفرینی کرده است. این‌بار نیز تمامی بچه‌ها با انگیزه بالا به دنبال کسب بهترین نتیجه هستند و برای ایستادن بر سکوی قهرمانی تلاش می‌کنند، خصوصاً که کسب بهترین نتیجه در آسیا می‌تواند مقدمه کسب موفقیت در رویدادهایی باشد که در سال ۲۰۲۲ پیش‌رو داریم و بعد از بازگشت از قهرمانی آسیا باید بلافاصله خود را برای حضور در آنها مهیا کنیم.»

رقابت‌های قهرمانی پاراوزنه‌برداری جهان – گرجستان

۲ طلای ناب برای پولادمردان ایران

بازتاب

پاراوزنه‌برداران شایسته ایران با درخشش در مسابقات جهانی گرجستان، شایستگی‌های خود را بار دیگر به دنیای ورزش نشان دادند و ثابت کردند که می‌توانند در تمامی اوزان این رشته حرف برای گفتن داشته باشند. قدرت‌نمایی وزنه‌برداران کشورمان دیروز هم با کسب مدال‌های رنگارنگ ادامه پیدا کرد. هرچند در روز اول مسابقات وزنه‌برداران ایران از رسیدن به مدال طلا بازماندند و به نوعی نتوانستند به آنچه لایقش بودند دست پیدا کنند، اما در وزن‌های ۹۷ و ۱۰۷ کیلوگرم جبران مافات کردند و سکوهای اول این دو وزن را نصیب خودشان کردند. در ادامه رقابت‌های پاراوزنه‌برداری قهرمانی جهان در گرجستان، وزنه‌برداران شایسته کشورمان موفق به کسب دو مدال طلا و رکوردشکنی شدند. در رقابت‌های دسته ۹۷ کیلوگرم، حامد صلحی‌پور موفق شد با ثبت رکورد ۲۲۵ کیلوگرم مدال خوشرنگ طلا را از آن خود کند. اوج هنرنمایی وزنه‌برداران ایران اما رکوردشکنی علی‌اکبر غریب‌شاهی بود. وزنه‌بردار دسته ۱۰۷ کیلوگرم کشورمان در مصاف با حریفان و فولاد سرد موفق شد وزنه ۲۵۱ کیلوگرمی را مهار کند. غریب‌شاهی با مهار این وزنه علاوه بر کسب مدال طلا موفق شد ۴ کیلوگرم رکورد این دسته را هم افزایش دهد. سامان رضی دیگر وزنه‌بردار کشورمان در این دسته هم با مهار وزنه ۲۳۵ کیلوگرمی موفق به کسب مدال برنز رقابت‌ها شد و بر سکوی سوم ایستاد. به این ترتیب پاراوزنه‌برداران ایران با احتساب دو مدال نقره روح‌الله رستمی و امیر جعفری تاکنون موفق به کسب پنج مدال ارزشمند مسابقات جهانی گرجستان شده‌اند. دو پاراوزنه‌بردار دیگر کشورمان، یعنی مهدی صیادی و احمد امین‌زاده نیز در مثبت ۱۰۷ کیلوگرم روی تخته می‌روند و امیدوارند با کسب دو نشان ارزشمند جایگاه سومی ایران در جدول توزیع مدال‌ها را ارتقا دهند.

قاب

درخشش جوانان ایران در پاراآسیایی بحرین

رقابت‌های پاراآسیایی جوانان در حالی از یازدهم آذرماه با حضور ۷۵۰ ورزشکار از ۳۰ کشور در ۹ رشته ورزشی و به میزبانی بحرین در حال برگزاری است که کاروان اعزامی ایران تا قبل از روز پایانی این رقابت‌ها موفق به کسب ۳۳ مدال در رشته‌های مختلف شده است. نماینده‌های ایران در این رقابت‌ها طی چهار روز موفق به کسب ۱۰ مدال طلا، ۱۷ نقره و شش برنز شده‌اند. موفقیت جوانان کشورمان در بحرین و کسب ۳۳مدال باعث صدرنشینی ایران در این رقابت‌ها شده است. موفقیتی که نشان از پتانسیل بالای ورزش پارالمپیک در ایران، به خصوص در بین جوانان دارد و بهانه خوبی است برای توجه و حمایت هرچه بیشتر از ورزشکاران جانباز و معلولی که چند روز قبل نیز بابت روز جهانی معلول درخواست‌ها و گلایه‌های زیادی داشتند.

یادداشت

دنیا حیدری

فوتبالی که چند تومان هم نمی‌ارزد

شنبه سخت‌ترین کار را آنهایی داشتند که ناچار بودند به نوشتن گزارش دربی که صبوری می‌خواست رساندنش به سوت پایان، وقتی ۹ ثانیه کفایت می‌کرد برای توصیف ۹۰ دقیقه آن، درست مثل سریال‌های روده‌دراز و بی‌محتوایی که ۱۰ قسمتش هم اگر جا بیفتد بیننده چیزی را از دست نمی‌دهد.

شانس با تماشاگران یار بود که توافقی صورت نگرفت برای باز کردن در آزادی به روی هواداران سرخابی که اگر این بازی هم مجوز می‌گرفت برای حضور تماشاگران در پی دو بازی آزمایشی پول هنگفتی از جیب هواداران می‌رفت. هوادارانی که بی‌شک برای تماشای یک بازی دلچسب و هیجان‌انگیز هزینه می‌کنند، نه چرت زدن و خمیازه کشیدن بر تن سرد سکوهای آزادی! اما حساب پولی که از جیب همین مردم خرج این بازیکنان و مربیان می‌شود با کیست، بی‌شک رقم کمی نیست. یک حساب سرانگشتی و ساده نشان می‌دهد از تقسیم قرارداد مربیان و بازیکنان بر تعداد بازی‌های یک فصل، رقم یک روز و یک بازی این آقایان می‌تواند با رقم ماه‌ها زحمت مردم برابری کند. رقم درشتی که البته مردم برای دستیابی به آن باید به سختی تلاش و ساعت‌های کار مفیدی را پر کنند، اما برخی به واسطه راه رفتن بی‌دردسر در میدان و اندکی کالری سوزاندن آن را به جیب می‌زنند، آن هم راه رفتنی که هیچ نتیجه مثبتی در پی ندارد.

سال‌هاست که کسی از دربی سرخابی‌های پایتخت انتظار بازی‌های دهه ۶۰، ۷۰ و حتی ۸۰ را ندارد. بازی‌هایی محکم و جدی که در پایان بخیه‌هایی را بر سر و تن بازیکنان به یادگار گذاشته بود و سراسرش غیرت بود، آن هم تا دقیقه ۹۰. با وجود این در روزی که همه شرایط برای ارائه یک بازی زیبا مهیا بود، کمتر کسی انتظار این روند کسالت‌بار را داشت. نه خطری بیخ گوش مربیان بود و نه استرسی از سوی سکوها، هرچه بود آرامش بود و شرایط مهیا برای نمایشی دیدنی که به واسطه ترس کادر فنی دو تیم از به یدک کشیدن عنوان سرمربی تیم بازنده هوادار را از تماشای مصافی حتی در حد محلات نیز محروم کرد و حوصله‌ها را سر برد.

نه خلاقیتی، نه برنامه‌ای، نه تاکتیکی و نه حتی تکنیک فردی که لحظه‌ای هیجان را به دنبال داشته باشد، طوری که در تمام طول بازی این سؤال ذهن بسیاری را آزار می‌داد که چرا باید میلیاردها تومان خرج بازیکنان و مربیانی شود که از ارائه یک نمایش متوسط هم عاجزند، هزینه‌ای که هیچ توجیهی برایش وجود ندارد. دربی بهترین زمان بود برای نمایش کیفیت واقعی فوتبال ایران و بازیکنانی که به‌رغم تمام ادعاهایی که دارند ثابت کردند در چنته هیچ ندارند! با وجود این جالب‌تر از همه دفاع آقایان از بازی فوق‌ضعیف خود بود. آقایانی که اگر اندکی بر ترس‌شان غلبه می‌کردند بی‌شک نمایشی بهتر را تدارک می‌دیدند. رو می‌خواست دفاع از عملکرد دو تیم پرطرفدار پایتخت در پایان بازی که البته این مسئله به وفور دیده می‌شود. هر دو مربی با ادعای حرفه‌ای‌گری خود را محق می‌دانستند برای کسب سه امتیاز، حال آنکه نه پرسپولیس استحقاق یدک کشیدن عنوان تیم برنده را داشت و نه استقلال، اما چه می‌شود که یحیی و فرهاد در دفاع از عملکرد فوق‌ضعیف تیم‌های خود به قدر کافی رو دارند!

آیا این سطح فوتبال ایران است؟ فوتبالی که بار دیگر به عنوان آقایی آسیا دست یافته است. این کیفیت پایین از بازیکنان و مربیانی که ادعای‌شان را تریلی نمی‌کشد، چیست؟ بازیکنان و مربیانی که به هنگام درج مبلغ در قراردادهای‌شان مدعی قهرمانی هستند و بهترین بودن، اما آنچه از آنها شاهدیم نمایشی تأسف‌بار است که اعتبار فوتبال و لیگ ایران را خدشه‌دار می‌کند.

بدون شک اگر آقایان به جای بلبشو در فصل نقل و انتقالات برای بالا بردن رقم قراردادها و نمایش راه انداختن قبل از مصاف‌های مهمی چون دربی تمرکزشان روی تیم بود و مسائل فنی و مهم‌تر از همه بابت این چنین نمایش‌های ضعیفی استمطاق می‌کشیدند، دربی ۹۷ به کسل‌بارترین و ضعیف‌ترین دربی تاریخ استقلال و پرسپولیس تبدیل نمی‌شد.

اخبار کوتاه

از دست رفتن طلای توکیو را جبران می‌کنم

المپیک ۲۰۲۰ برای میرهاشم حسینی خاطرات خوبی را به دنبال نداشت. با وجود این، ناکامی در توکیو ملی‌پوش تکواندوی ایران را ناامید نکرد، به طوری که او این روزها بعد از مشکلاتی که در پی تغییر وزن خود داشته با انگیزه بالایی برای موفقیت مبارزه می‌کند: «غصه‌ها را باید کنار گذاشت، چراکه در خصوص گذشته دیگر کاری از دست کسی برنمی‌آید، اما آینده همچنان پیش‌روست. باید با موفقیت در مسابقات جهانی و رویدادهای آینده برای کسب سهمیه المپیک پاریس تلاش کنم. در وزن ۸۰ کیلوگرم کار سختی دارم، اما نشدنی نیست و تمام تلاشم را می‌کنم که میرهاشم همیشگی باشم و با قدرت بهترین نتیجه را کسب کنم. تمرین کردن با کرمی اتفاق خیلی خوبی است و شاید اگر زودتر با او آشنا می‌شدم اتفاقات دیگری هم رخ می‌داد، اما الان فرصت جبران طلایی است که در المپیک توکیو از دستم رفت.»

خداحافظی ابدی یار وفادار والیبال

علیرضا پیشیاره، ماساژور تیم ملی والیبال ایران در یک دهه گذشته، شامگاه شنبه پس از ماه‌ها مبارزه با بیماری صعب‌العلاج آسمانی شد. پیشیاره که در همه این سال‌ها یار ثابت و تمام‌وقت اردوهای تیم ملی والیبال ایران بود، افزون بر تعهد و تخصص، به واسطه خصایص اخلاقی و خوش‌قلبی‌هایش توانسته بود جایگاه ویژه‌ای در بین اردونشینان، اعضای کادر فنی، مدیران و مسئولان تیم ملی و فدراسیون برای خود باز کند، به‌طوری که ملی‌پوشان والیبال در پی درگذشت این همراه همیشگی تیم ملی با قلبی آکنده از اندوه به این ضایعه تلخ در صفحات شخصی خود واکنش نشان دادند. سرویس ورزشی «جوان» نیز به نوبه خود این ضایعه را به جامعه ورزش کشور و خانواده پیشیاره تسلیت می‌گوید.